

C/2023/17

9.10.2023

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 7 czerwca 2023 r. w sprawie T-309/21, TC/Parlament, wniesione w dniu 17 sierpnia 2023 r. przez Parlament Europejski

(Sprawa C-529/23 P)

(C/2023/17)

Język postępowania: litewski

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz, M. Ecker, J.-C. Puffer i S. Toliušis)

Druga strona postępowania: TC

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 czerwca 2023 r., TC/Parlament (T-309/21, EU:T:2023:315);
- wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawionego Sądowi sporu i uwzględnienie żądań wysuniętych przez Parlament w pierwszej instancji;
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie uwzględnił przedmiotu zawisłego przed nim sporu, przygotowawczego charakteru pisma dyrektora generalnego ds. finansów z dnia 8 stycznia 2021 r. oraz utrwalonego orzecznictwa dotyczącego skutków, jakie pociąga za sobą niezgodność z prawem dokumentu procesowego. Aby stwierdzić, że Parlament naruszył prawo skarżącego do bycia wysłuchanym oraz że naruszenie tego prawa uzasadniało stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, Sąd nie mógł ograniczyć się do zbadania, czy powody podane w tym piśmie były uzasadnione i wystarczające (pkt 91-132 zaskarżonego wyroku).

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że orzekając, iż Parlament naruszył prawo skarżącego do bycia wysłuchanym w pierwszej instancji w odniesieniu do jego e-maili z lat 2015, 2016 i 2019 oraz jego korespondencji ze służbami Parlamentu, Sąd naruszył prawo do bycia wysłuchanym, nie uwzględnił przepisów regulujących procedurę zwrotu kosztów pomocy parlamentarnej i związanego z nimi orzecznictwa oraz naruszył zasadę wolności mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 6 ust. 1 ordynacji wyborczej⁽¹⁾ i art. 2 statutu posła do Parlamentu Europejskiego⁽²⁾, a także art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2018/1725⁽³⁾. Dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne są ponadto błędne, ponieważ nie zbadał on okoliczności faktycznych w sposób wyczerpujący (pkt 92-104, 130 i 131 zaskarżonego wyroku).

Zarzut trzeci dotyczy tego, że orzekając, iż Parlament naruszył prawo skarżącego do bycia wysłuchanym w pierwszej instancji w związku z postępowaniem dotyczącym rozpatrywanego akredytowanego asystenta, danych dotyczących korzystania z jego karty wstępu do Parlamentu oraz informacji na temat tego, ile razy służba bezpieczeństwa Parlamentu musiała interweniować w sprawie wspomnianego asystenta, Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, art. 4 ust. 1 lit. e) i art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725, a także art. 26 akapit ostatni regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, art. 266 TFUE oraz prawo do bycia wysłuchanym (pkt 105-124, 130 i 131 zaskarżonego wyroku).

W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie twierdzi, że orzekając, iż Parlament naruszył prawo skarżącego do bycia wysłuchanym w pierwszej instancji w sprawie T-59/17, Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia, art. 9 rozporządzenia (UE) 2018/1725, art. 266 TFUE i prawo do bycia wysłuchanym (pkt 125-131 zaskarżonego wyroku).

⁽¹⁾ Akt dotyczący wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich (Dz.U. 1976, L 278, s. 5), dołączony do decyzji Rady 76/787/EWWiS, EWG, Euratom (Dz.U. 1976, L 278, s. 1) zmieniony decyzją Rady 2002/772/WE, Euratom z dnia 25 czerwca i 23 września 2002 r. (Dz.U. 2002, L 283, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja 2005/684/WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r. w sprawie przyjęcia statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2005, L 262, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).

Zarzut piąty dotyczy naruszenia przez Sąd art. 41 ust. 2 lit. a) i b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z przyznaniem skarżącemu, wyłącznie na podstawie prawa do bycia wysłuchanym, prawa do żądania, aby Parlament przekazał mu informacje umożliwiające mu przedstawienie uwag (pkt 90 i 91 zaskarżonego wyroku).
